

Jus Canonicum In V. Libros Decretalium Distributum

novâ Methodo explicatum, Omnibus Capitulis Titulorum (qui in Antiquis, & novis Libris Decretalium continentur) promiscuè & confusè positis, in ordinem doctrinæ digestis. Adjunctis Aliis Quæstionibus Connexis, Quæ Ad Plenam Cujusque Tituli, Aut Materiæ Cognitionem, Et Expositionem Pertinent. ...

Respondens Libro secundo Decretalium : In Quo Ordo Judiciarius, Et Qvæ Ad Judicia Pertinent, Secundùm Utrumque Jus, Canonicum, & Civile Methodicè Tractantur, & Exponuntur ; Additus Est, Præter Synopticum Et Methodicum, Alius Index Alphabeticus A Pluribus Desideratus

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1675

Titulus. XVIII. De Confessis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98191](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98191)

§. III. *Quomodo nihil innovandum, sit lite pendente, in causis beneficialibus?* pag. 260.

ASSERTIO I. Si duo litigent super eodem beneficio, ad quod in discordia sunt electi, & alter eorum moriatur, vel juri suo renunciaret, vel à prosecutione causæ excludatur, ad aliam electionem, pendente lite, super electione superstitis, procedi non potest: si verò attentata sit nova electio, ea ipso jure est irrita. n. 16. & seq. **Assert. II.** Si beneficiatus, contra quem in Iudicio litigatur, lite pendente, cedat beneficio, seu renunciaret, vel moriatur, non potest interim fieri alia electio, vel presentatio ad beneficium, vel illius collatio, donec lis contra superstitem fuerit finita, aliàs nulla est. Si qui verò petant ad defensionem litis admitti; quia eorum interest, in eo statu, in quo lis tunc erat, admitti debent. n. 18. & seq. **Assert. III.** Si duo litigent super beneficio, & uterque moriatur in Curia; tunc collatio beneficii spectat ad Papam: si autem extra Curiam moriantur, collatio beneficii spectat ad Ordinarium, dummodo Jus beneficii fuerit penes defunctos, non penes tertium. Si verò unus moriatur in Curia, alter extra; tunc, si moriens in Curia beneficium possidebat, ad Romanum Pontificem: si verò alius, ad Ordinarium: si neuter possidebat, & moriatur unus extra, alter intra Curiam, præfertur Papam in collatione faciendâ: si unus tantum moriatur, & alter prosequatur litem, interim beneficium non confertur: & si postea cognoscatur, beneficium spectat ad defunctum, si mortuus fuit in Curia, spectat ad Papam; si extra, ad Ordinarium; si denique ad neutrum spectabat, Ordinarium confert. n. 22. & seq.

SERIES CAPITULORUM.

c. 1. n. 4. & seq.	IN SEXTO.
c. 2. n. 9. & seq.	c. 1. n. 16. & seq.
c. 3. & c. 4. n. 13. & duobus seqq.	c. 2. n. 18. & seq.
c. 5. & ult. n. 6. & duobus seqq.	IN CLEMENTINIS.
	Clement. 1. n. 20. & seq.
	Clement. 2. n. 1. & 2.

TITULUS XVII.

DE SEQUESTRATIONE POSSESSIONUM, & fructuum. pag. 261.

§. I. *Quid sit sequestratio, sive sequestrum, & quomplex, & quæ res sequestrari possint?* pag. 262.

ASSERTIO I. Sequestrum est rei controversæ, vel fructuum eius, apud quendam tertium, & mediū inter litigatores facta depositio. n. 1. In quo differat sequestrum à deposito? n. 2. **Assert. II.** Duplex est sequestrum, voluntarium, & necessarium, sive judiciale. n. 3. **Assert. III.** Sequestrari possunt res corporales, & incorporales, seu iura, mobiles, & immobiles, & tam res temporales, ac profanæ, quàm spirituales. Item fieri potest sequestratio in Iudicio, & extra Iudicium. n. 4. *Quid pertineat ad officium sequestrari?* n. 5.

§. II. *An, & quibus casibus sit licita sequestratio, & quibus prohibita?* pag. 263.

ASSERT. I. Sequestratio voluntaria non est prohibita, sed regulariter permittitur. n. 6. **Assert. II.** Sequestratio necessaria regulariter utroque jure est prohibita. n. 7. **Assert. III.** Sunt tamen plures casus, in quibus licitè fieri potest, etiam à Judice. n. 8. & quatuor seqq. Porro, sequestrum factum loco missionis in possessionem bonorum ex primo decreto, propter scandalum evitandum, oblatâ cautione, & restitutione penalis, revocari debet. n. 13. Sequeltrum factum loco missionis propter scandalum evitandum, revocari debet, oblatâ cautione, & restitutione penalis. n. 14. *Quæ requirantur ad sequestrationem faciendam.* n. 15.

§. III. *De sequestratione beneficii litigiosorum, non tam provisio per triennium possessi.* pag. 265.

Si in Curia Romana super beneficio contra ipsam possessorem, qui triennio illud non possedit, in peritorio, vel possessorio, una sententia definitiva datur, etiam si nulla dicatur; tunc ipsius beneficii sequestratio per loci Ordinarium fieri debet apud idoneam personam, quæ plenam de eo, & debitam curam gerat, ita, ut fructus, qui superfluis, solutis oneribus, & stipulationibus, qui in causa victoriam obtinuerunt, & sequestratos fructus quomodolibet occupare preloso, ipso facto est excommunicatus, & ab Iudicio debet, nisi factâ restitutione, & amoto impedimento, & si est ex litigantibus, cadit iure, quod habet in beneficio, vel ad illud. n. 16. & quatuor seqq.

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS.	c. 3. & ult. n. 10. & c. 1. n. 13. & seq.
	In Clement. uni. n. 11. & quatuor seqq.
c. 2. n. 8. & seq.	

TITULUS XVIII.

DE CONFESSIS. pag. 267.

§. I. *De requisitis ad confessionem iudicalem, & quomodo ea fiat?* pag. 267.

ASSERTIO I. Plura requiruntur ad confessionem in Iudicio factam, ut ea valeat, & effectum habeat, de quibus n. 2. & seqq. usque ad n. 9. *Alia verò requiruntur etiam, ut confessio in Iudicio ex certa scientia:* nam, si ignorans aliquid confitetur, si quidem in facto erret, illud usque ad sententiam revocare potest, dummodo talis error factus, & non latam sententiam, probari possit. n. 6. & duobus seqq. **Assert. II.** Confessio in Iudicio fit, vel expressè, vel tacitè, sive ipso facto, n. 10. Ad tacitam confessionem pertinet, quando quis ex iuris interpretatione, seu dispositione habetur pro confesso. n. 11. *Ubi exemplum affertur, & seq. Sunt & alii plures modi tacitæ confessionis judicialis.* n. 13. **Assert. III.** Confessio quandoque fit simpliciter, quandoque adiectâ qualitate. n. 14.

§. II. *An positio super facto negativo, que dicitur pro non potest, nisi per confessionem adversarij, sit admittenda? & quomodo puniri possit is, qui confiteatur crimen contingens causam principalem, vel incidenter illud confiteatur in Iudicio?* pag. 270.

Ad primam questionem Resp. Positio super facto negativo, quæ probari non potest, nisi per confessionem adversarij, admittenda est, si Judex, æquitate, & expedire iudicaverit. n. 15. & seq. Ad secundam Resp. Siquis confiteatur in Iudicio, se crimen veniale commisisse, deponendus est per sententiam iudicis ab omni officio, & beneficio Ecclesiastico: si verò incidenter confiteatur crimen in Iudicio, Judex ordinarius inchoando novum processum, infligere penam ordinariam, etiam si contra eum rectè non ageretur. n. 17. & seq.

§. III. De effectibus judicialis confessionis, & revocatione eiusdem. pag. 271.

QUÆR. I. Quis sit effectus confessionis, quæ fit in Iudicio? Resp. Præcipuus est, quod non tantum plene probet, sed faciat etiam, ut confitens contra se habeatur pro iudicato, sive ut talis confessio habeat vim sententiæ, & rei iudicatæ in causis civilibus, & quoad ipsum confitentem: aliud, si pro se, sive in sui favorem fateatur: tunc enim ei fides non habetur. num. 19. Alius effectus est, quod convictus, & simul confessus in Iudicio appellare non potest. num. eod. An confessio judicialis requirat sententiam definitivam Iudicis, quæ ferri debeat contra confessum in Iudicio, dubitatur. Aliqui affirmant, alij distinguunt: in eo verò omnes consentiunt, quod in causa criminali contra sponte confessum feratur sententia definitiva. num. 20. QUÆR. II. An confessio facta in Iudicio à parte litigante possit revocari? Resp. affirmativè, si revocata incontinenti, & nondum expressè à parte adversa fuerit acceptata. num. 21.

§. IV. An confessio unius criminosi in Iudicio præiudicet aliis, ita, ut ea admittenda sit, & præiudicet etiam adversus alios socios criminis? pag. 273.

Qui de se confessus est crimen in Iudicio, non debet interrogari super aliorum conscientis; & talis confessio non est admittenda contra alios, excepto crimine læsæ Maiestatis: quod si socij sint infamati, purgatio Canonica illis indicenda est. n. 22. Quæritur autem primò, an, & quando Reus de se crimen confessus in Iudicio possit interrogari de socijs criminis? Resp. Regulariter id non esse licitum, si criminis socij sint occulti, nullaque adsint indicia criminis. num. 23. Limitatur primò. In criminibus à jure exceptis, & in delictis occultis, ac difficilis probationis. num. 24. Et in alijs casibus, de quibus. num. 25. & seq. QUÆR. II. Quæ requirantur, ut Iudex Reum de se confessum possit interrogare de socijs criminis? Resp. Plura requiri, de quibus n. 27. & quatuor seqq.

§. V. Utrum confessio, vel denunciatio facta à criminoso de socijs criminis, sola absque indicis sufficiat, ut Iudex ex officio procedere possit ad specialiter inquirendum, vel torquendum personas denunciatas? pag. 275.

ASSERTIO I. Si Reus crimen confessus in Iudicio socium criminis denunciaret; tum in criminibus non exceptis non sufficit, ut Iudex procedere possit ad specialem inquisitionem de persona denunciata. num. 32. Assert. II. In casibus, in quibus confessio, seu denunciatio socii criminis, videlicet in criminibus exceptis, & alijs, in quibus de se confessus interrogari potest de socijs criminis, distinguendum est, an denunciatio socij adiuta sit uno, vel pluribus indicis verisimilibus criminis: & tunc sufficit, ut Iudex ulteriorem specialem inquisitionem instituere possit: an verò tale adminiculum non habeat: & tunc talis denunciatio nec ad inquirendum sufficit. n. 33. Quanquam in specie sint talia indicia, quæ animum Iudicis movere possunt ad specialem inquisitionem contra denunciatum? num. 34. Assert. III. Si denunciatio criminosi gravia, & urgentia indicia adiuncta habeat; tum potest Iudex procedere etiam ad capiendum, vel quandoque etiam ad torquendum. n. 35.

§. VI. De confessione extrajudiciali, eiusque effectibus. pag. 277.

Tomus II.

QUÆR. I. Quem effectum habeat confessio extrajudicialis in causis civilibus? Resp. Confessio extrajudicialis facta in civilibus, parte adversa præsentem, & adiectâ causâ specialiter expressâ, facit plenam probationem in præiudicium confitentis, imò & heredis ipsius, nisi confitens probet, se indebitè promississe, aut per errorem confessum fuisse indebitum: absente verò parte adversa facta, semiplenè tantum probat. num. 36. Ponuntur plures limitationes, num. 37. & seq. QUÆR. II. Quid operetur confessio facta in testamento, vel aliâ ultimâ voluntate? Resp. Ea plene probat, nisi fuerit ante mortem revocata: si verò confessio testatoris vergat in præiudicium alterius, nihil probat. num. 39. QUÆR. III. Quid operetur confessio extrajudicialis in causis criminalibus? Resp. Ea tantum facit indicium ad torsuram contra confitentem, si producat in Iudicio: non tamen probationem facit ad condemnationem, nec semiplenam, num. 40. Porro huc revocari potest confessio, quæ fit Sacerdoti in foro Sacramentalis penitentia, quæ contra confitentem nihil omnino probat, si producat in Iudicio. Excipiuntur duo casus, in quibus licet Sacerdoti revelare ea, quæ in confessione audivit. num. 41.

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS.

c. 1. n. 22. & quatuor seqq. IN SEXTO.
c. 2. n. 17. & seq. (seqq. c. 1. n. 15. & seq.
c. 3. & ult. n. 6. & duob. c. 2. n. 11. & seq.

TITULUS XIX.

DE PROBATIONIBUS. pag. 278.

§. I. Quid, & quomplex sit probatio? pag. 279.

ASSERTIO I. Probatio est actus judicialis, quod per instrumenta, aut testes, aut idonea argumenta de re controversa Iudici sit fides. n. 1. Assert. II. Dividitur primò in artificialem, & inartificialem. Secundò in plenam, & semiplenam. n. 2. Quibus addi potest mixta, quæ fit ex duabus semiplenis. n. 3. Dividitur tertio in judicialem, & extrajudicialem: quibus addunt aliqui, probationem aliam esse juris, aliam facti, sed minus rectè, n. 4.

§. II. Quis probare debeat? pag. 280.

ASSERTIO I. Qui affirmat, adeoque regulariter Actor, non Reus: extenditur primò tam in causis civilibus, quàm criminalibus: Secundò etiam Iudex inquirens ex officio: Tertio. In omnibus causis profanis, & temporalibus. Quarto, Etiam Reus probare debet suas exceptiones affirmativas: Quintò, etiam si constet, Reum nullum Jus in causa habere. n. 5. Plures tamen sunt casus, in quibus Actor probare non debet, sed Reus. num. 6. & 7. Assert. II. Qui absolute negat, aliquid factum, regulariter hoc non tenetur probare. num. 8. Triplex est propositio, seu positio negativa, facti, juris, & qualitatis. Negativa facti alia est purè negativa, & indefinita, & hæc per se, ac directè probari non potest per testes, vel instrumenta. eod. n. 8. Potest tamen probari per confessionem Rei, vel per juramentum proprium, vel per præsumptiones, & probari debet ab allegante, si is super negativa propositione funder intentionem suam. num. 9. Negativa verò facti determinatè probari potest, saltem indirectè, & per accidens per aliud. num. 10. Negativa facti prægnans directè probari

Ssss 2